

Det var hendes første Brev til ham. Hun puttede Kortet i en Konvolut, som hun fandt paa Bordet, og skrev hans Navn udenpaa.

Saa saare hun var kørt, stødte Madam Olufsen med sin Stok i Sovekammergulvet ovenover for at kalde Trine derop til at afgive Melding. Den gamle Kone laa nu mest tilsengs. Efter Mandens Død var hendes Kæmpelegeme faldet sammen, og hun bevægede sig med Besvær. Dog havde hun ikke kunnet styre sin Nysgerrighed, da hun hørte en Fremmed tale nede i Forstuen, men var staaet op af Sengen og humpet hen til Køkkendøren for at lytte. Oppe bag Gadespejlet foran Salsvinduet fulgte hun nu den bortrullende Droske, indtil den forsvandt om Hjørnet af Store Kongensgade.

Da Per et Par Timer senere kom hjem og læste Jakobes Brev, smilte han tilfreds. Kuren syntes altsaa at være probat — tænkte han. Men det var for tidligt at vise Eftergivenhed. Der maatte endnu en Tid køres med Gaddebidsel!

Om Eftermiddagen gik Jakobe to Gange ud ad Stationsvejen paa Tider, da der ventedes Tog fra København. Da hun for anden Gang vendte skuffet tilbage, fandt hun paa sit Værelse et Telegram, hvori Per paa sin sædvanlige Vis kort beklagede, at han heller ikke denne Aften saae sig i Stand til at komme til „Skovbakken“.

Hun blev staaende med Telegrammet i Haanden og grundede. „Her stikker noget under,“ — sagde hun pludselig højt til sig selv. Det kunde umuligt være Arbejde, der saaledes Aften efter Aften bandt ham til Byen.

Hun var bleven meget bleg. Var maaske alt forbi? — tænkte hun. Havde hun mistet ham? . . . Nej, nej! Det maatte ikke ske! Hun vilde skrive til ham. Hun vilde tilstaa alt, forklare ham det hele og bede ham om Tilgivelse for sin Mistro og Kulde.

Hun satte sig ned og trykkede Hovedet mellem sine Hænder for at samle sig. Ja, hun kunde ikke slippe ham! Hun maatte vinde ham tilbage, om hun saa skulde trygle ham paa sine Knæ.

I det samme aabnedes Døren paaklem, og Søsteren Rosalie stak Hovedet ind.